

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Μακρὰ ἀπὸ τὴν Μόσχαν.—Ὁ ἐκ Πετρούπολεως ἀνταποκριτὴς τῶν *Ἡμερησίων Νέων* τοῦ Λονδίνου γράφει ὅτι οἱ Μηδενισταὶ ἐξέδωκαν προκήρυξιν μὲ κόκκινα γράμματα γραμμένην, εἰς τὴν ὁποίαν διαβεβαίουσιν ὅτι αἱ προετοιμασίαι των διὰ τὴν Στέψιν εἶνε συμπληρωμέναι, καὶ ὅτι ἔχουν πλήρη βεβαιότητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Συγχρόνως οἱ Μηδενισταὶ διὰ τῆς προκήρυξέως των αὐτῆς εἰδοποιοῦσιν ὅλους τοὺς θέλοντας νὰ σώσωσι τὸ πετρεῖον, διαρκούσης τῆς τελετῆς νὰ ἦνε ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, καὶ τελειώσουν τὴν προκήρυξιν των διὰ τῶν ἐξῆς: «Θ' ἀγωνισθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ρωσίας καὶ προσκαλοῦμεν ὅλους τοὺς εὐφρονοῦντας Ρώσους νὰ μᾶς βοηθήσωσιν ὅπως ἀποτινάξωμεν ἐν ἄχθῳ τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ψεύδους, ὑφ' ὃ τῶρα ὁ τόπος στενάζει.»

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τέτοιαις κοκκίνογραμμέναις προκήρυξεσι ἀντολμᾶς, γ. Τρικούπη, στείλε τὴν βασίλισσαν ἢ τὸν βασιλέα.

Μία πένα ὡς μία στρατιά.—Τί ἰσχύει μία γραφὴ δημοσιογράφου μεγαλοφυοῦς εἰς τὸ εἶδός του, οἷος ἦτο ὁ ἄρτι ἀποθανὼν παπολάτρης Βεγιώ, ἀποδεικνύει τὸ ἀνέκδοτον, ὅπερ ἀναγράφει ὁ Φιγαρῶ ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ἄρθρῳ ὅτι ὅταν ὁ πάπας Πίος Ἐννατος ἐχάρισε τοῦ Βεγιώ χρυσὴν γραφίδα, τῷ εἶπεν: «**Ἡ πένα σου ἀξίζει γὰρ μίαν ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρας.**»

ἀντικείμενα μετεβλήθη εἰς κατάπληξιν. Πῶς ὁ ἄγριος ἠδύνατο νὰ ἔχη εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο καὶ τὸ δακτύλιον;

Ὁ Λυκογιάννης ὕψωσε τὴν νοήμονα κεφαλὴν του καὶ βραδέως μετὰ φθόγγου βαθείας θλίψεως ἀπήγγειλε τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις: «Ἀδελφός, Ἰωάννα, Λυκογιάννης, νερόν.» Προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν τῆς Ἑρριέτης ἀνέμενε μίαν στιγμὴν. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν ἠγνόει, ἠγέρθη καὶ διὰ χειρονομίων καὶ ἐκφραστικῆς τινος φυσιογνωμίας ἐκτάκτου εὐγλωττίας, ἀναμιγνύων τὰς τέσσαρας ταύτας λέξεις «Ἀδελφός, Ἰωάννα, Λυκογιάννης, νερόν» παρέστησεν ἔμπροσθεν τῆς Δεσποινίδος Δεσιμαίζ σκηρὴν παντομίμας, διὰ τῆς ὁποίας κατόρθωσε νὰ ἐνοήσῃ ἐπάνω κάτω τί συνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰωάννας.

Κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς χειρὸς του διεχάραξε φαντασιῶδες διάστημα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔπειτα ἔδωκεν εἰς τὴν κεφαλὴν του στάσιν προσώπου κοιμηθέντος. Μετὰ ταῦτα παρέστησεν μίαν σκάλαν καὶ ἔδειξε τὸ παραθύρον λέγων: «Ἀδελφὲ» καὶ ἔφάνη ὅτι ἀνέβαινεν· εἶτα ὅτι διήρχετο ἐξώστην διὰ πηδῆματος, ὕστερον προσεποιήθη πάλιν μεταξὺ δύο προσώπων, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὸ ἓνα τὸ ἀσθενέστερον, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος πράγματος, ὅπερ παρέστησεν ὅτι ἦτο κλινὴ καὶ εἶπεν «Ἰωάννα».

Εὐθὺς ἔφάνη ἐκ νέου ὅτι ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα καὶ ἔκαμε τὸ αὐτὸ, ὅπερ καὶ προηγουμένως πῆδημα, προφέρων

Ἡ Σάρα Βερονάρ.... τί νομίζετε; παλιάτσος! Ἡ ἔξοχος τραγωδὸς θὰ συγκαταβῆ μέχρι παντομίμας, εἰς παράστασιν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν ἐργοστασίων τῶν τυφλῶν. Θ' ἀλευρώσῃ λοιπὸν τὴν ἐξάλλον μορφήν της ὡς ὁ χυδαίότερος τῶν παλιάτσων καὶ ἡ χρυσὴ φωνὴ της δὲν θ' ἀκούεται. Τὴν παντομίμαν τὴν ἔγραψεν ὁ Ρισπὲν, ἐπιγράφεται ὁ *Πιερρὸ γονεὲς*, ἰδοὺ δὲ ἐν ὀλίγοις καὶ ἡ ὑπόθεσις της.

Ὁ Πιερρὸ (ὁ παλιάτσος δηλαδὴ) εἶνε φοβερὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κολομβίνην, εἶνε ὁμως πτωχὸς καὶ ἡ Κολομβίνα τὸν ἀπορούει. Ἡ κυρία Κασσάνδρα ἔχει ἓνα σακκὶ γιομάτο φλωριά καὶ ἂν μπορούσε ὁ Πιερρὸ νὰ βάλῃ ἕς τὸ χερί τὸ σακκὶ αὐτὸ, τότε θὰ ἤρχετο εἰς θέσιν νὰ πάρῃ τὴν Κολομβίναν του.

Ὁ Πιερρὸ τί κάμνει; Μεθ' ἡμᾶς μὲρα τὸν σωματοφύλακα τῆς κυρᾶς Κασσάνδρας, σκοτώνει τὴν παλιόγρηνα καὶ παίρνει τὸ σακκὶ ποῦ ἦτο γιομάτο φλωριά.

Ἄλλὰ πλοῦτος ποῦ κλέφθηκε δὲ φελαῖ ὁ Πιερρὸ ἀρχίζει νὰ βλέπῃ τὸ φάντασμα τῆς γρηᾶς ποῦ ἐδολοφόνησε, γίνεταί τρελλὸς καὶ σκοτώνεται.

Ἡ παντομίμα ἔχει ὠραίαν μουσικὴν καὶ ὠραιότερας σκηνογραφίας.

Ἡ Λακμὲ τοῦ Λεὼ Ντελίμπ, νέα τρίπρακτος ὄπερα, πρὶκαλέσσα ἐν Παρισίοις ἐνθουσιασμόν. Ὁραία ἱνδικὴ ὑπόθεσις. Ἡ Λακμὲ, κόρη βραχμάνου σχεδὸν ἰέρεια ἐρωτεύεται Ἀγγλον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰσδύσαντα εἰς τὸν κήπὸν της, εἶδος θυσιαστηρίου, ὅπου εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς πάντα μὴ πιστὸν νὰ εἰσέρχηται. Ἡ Λακμὲ ἐρωτεύεται τὸν ἀξιωματικόν, ἀλλ' ὁ πατὴρ ὑμνῶει ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ ἱεροσύλου, τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ. Μεταβάλλεται εἰς ἐπαίτην τῶν δρόμων καὶ τὴν κόρην

διὰ φωνῆς παλλούσης «Λυκογιάννης». Τότε ἀνεπαρέστησε νέαν πάλιν καὶ δεικνύων ὅτι κατέβαλε τὸν ἀντίπαλόν του, ἔδειξεν αὐτὸν ἐξηπλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν του λέγων «Ἀδελφός» καὶ ἐδήλωσεν ἑαυτὸν τύπτων τὸ στῆθός του καὶ ἐπαναλαμβάνων δις «Λυκογιάννης! Λυκογιάννης!»

Ἐπλησίασε τὰς δύο χειρᾶς του μὲ συνεσταλμένους δακτύλους καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔμελλε νὰ στραγγάλισῃ τὸν ἐχθρόν του· ἀλλ' αἴφνης ἐκτύπησε τὸ μέτωπον, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ φρίκης κραυγᾶζων «Ἀδελφός, Ἀδελφός!» Μετὰ ταῦτα παρέστησεν τὸν ἀντίπαλόν του ἐγερθέντα, διερχόμενον τὸ ἐξώστην τοῦ παραθύρου, φεύγοντα διὰ τῆς σκάλας.

Τοῦτου γενομένου, ἔμεινεν ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων χαμηλωμένους· ἔπειτα ἐψιθύρισεν «Ἰωάννα, Ἰωάννα».

Παρέστησε τὴν νεάνίδα συνερχομένην, βλέπουσαν περὶ ἑαυτὴν μετ' ἐξαγριώσεως, ἐκβάλλουσαν κραυγὴν βραχνὴν καὶ συστρέφουσαν τοὺς βραχίονας μετ' ἀπελπισίας, ἔπειτα ἀποκρούουσαν αὐτὸν τὸν Λυκογιάννην μετὰ μανίας, μετὰ ταῦτα ἀνοίξασαν θύραν καὶ ὀρηκῆσαν ἔξω.

Ἡ Ἑρριέτη ἀσθμαίνουσα, μὲ ὀφθαλμοὺς ἡνεοφγμένους, δὲν ἔχανε οὐδεμίαν χειρονομίαν, οὐδεμίαν κίνησιν τοῦ ἀγρίου καὶ ἀνεγίνωσκεν οὕτως εἶπειν τὸ προμερὸν δράμα, εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ κινουμένη φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν ἀλληλοδιαδόχως.

του εἰς ραψῶδόν, τραγουδεῖ ἡ ὡραία Λακμὲ, τὴν ἀκούει ὁ ἄγγλος ἀξιωματικός, χύνεται ἐπάνω της καὶ ὁ πατὴρ ἀνακαλύπτει τὸν ἱερόσυλον.

Ἐπωφελεῖται μίαν λιτανεῖαν τῆς θεᾶς Δούργας, συνωμοτεῖ μὲ τοὺς λοιποὺς ἱερεῖς, καὶ συναντοῦν καθ' ὁδὸν τὸν ἔραστον, τὸν περικυκλῶν καὶ τὸν μαχαιρώνει. Ἀλλὰ ἡ Λακμὲ ποσοφθάνει, γνωρίζει φάρμακα μυστικά, τὸν κρύβει μέσῳ ρόδων καὶ ἀνακίων καὶ τὸν θεραπεύει. Ἀλλ' ἔρχεται ὦρα, καθ' ἣν οἱ ἄγγλοι προετοιμάζονται εἰς ἐκστρατεῖαν, πρέπει νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ ὁ ἀξιωματικός ἔραστής, ἡ Λακμὲ τὸ ἐννοεῖ, πέρνει ἓνα φύλλον δατούρας δηλητηριώδες, τὸ ἐκμυζᾷ καὶ ἀποθνήσκει. Τελιώνει δὲ καὶ ἡ ὄπερα.

Καὶ τί μουσική! βουτηγμένη εἰς τοὺς ἤχους καὶ τὰ κελadhήματα τῶν φωτεινῶν χωρῶν ποὺ τὰς βρέχουν ὁ Ἰνδὸς καὶ ὁ Γάγγης, ἐνδύουσα τοὺς τύπους της ἐντὸς ἡδυπαθοῦς ἀνατολικοῦ μυστηρίου καὶ ἔπειτα συγκρουομένη μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, διασκοτομένη ἀπὸ φίφερ σκιωτικά καὶ κρυσταλλίνοις ἤχους καὶ ἐκπνέουσα ἐπὶ τέλους εἰς νουριστικὰς μυστικὰς σιγανὰς μελωδίας.

Τί περίπου ἐστοίχισε ἡ φυλλοξήρα τῇ Γαλλίᾳ, ἀνάγνωτε: Ἡ Γαλλία τῷ 1869 παρήγαγεν 70 ἑκατομμύρια ἑκατολίτρα οἴνου. Ὡς ἐκ τῆς φυλλοξήρας ἡ παραγωγή κατῆλθεν εἰς 25 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα, παραγωγή ἣτις διὰ πολλῶν προσπαθειῶν καὶ δαπανῶν κατορθώθη ν' ἀνέλθῃ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς 30 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα. Κατὰ τοὺς ἀκριβεστεροὺς ὑπολογισμοὺς, ἡ παραγωγή τοῦ 1869 (70 ἑκατομ. ἑκατόλιτρα) ἔφερε 2,100,000,000 φρ. Ἡ σημερινὴ παραγωγή, ἣτις κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 25 καὶ 30 ἑκατομμυρίων ἑκατολίων ἀντιπροσωπεύει τὸ πολὺ

100,000,000 φρ. Ἐπομένως ἡ ἔτησιζα ζημία ἀνέρχεται εἰς 900,000,000 φρ., ἧτοι τὸ ἕβδομον περίπου τῆς ὅλης γεωργικῆς παραγωγῆς τῆς Γαλλίας (ἣτις ὑπομογιζοῦνται εἰς 7,000,000,000.)

Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶνε ὅλη ἡ ζημία. Ἡ ὥς ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς παραγωγῆς ὑπερτίμησις τοῦ οἴνου πληρῶνεται κατὰ τὸ τρίτον ὑπὸ τῶν καταναλωτῶν, τὸ τρίτον δὲ τοῦτο ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε περίπου 300,000,000 φρ. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ θυσίαι τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐμπορίου τῶν οἴνων, τὸ ὅποιον ὅπως διατηρήσῃ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν γαλλικῶν οἴνων ἀπὸ τίνος εἰσάγει κατ' ἔτος σπουδαῖα ποσὰ ξένων οἴνων. Πρὸ δεκαετίας μόλις ἡ εἰς Γαλλίαν εἰσαγωγή οἴνων ἀνῆρχετο εἰς 8—10 ἑκατομμύρια φρ. Τὸ ποσὸν τοῦτο κατὰ τὸ 1881 ἔφθασε τὰ 364 ἑκατομμύρια φρ. καὶ τῷ 1882 εἰς 352,000,000. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔτησιζα ἐξαγωγῆ οἴνων δὲν ὑπερβαίνει τὰ 250 ἢ 255 ἑκατομμύρια, προκύπτει καὶ ἐντεῦθεν ζημία ἐτέρα 100 ἑκατομμυρίων φρ. (ἡ μεταξὺ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφορά). Ἀθροίζοντες τὰ ποσὰ ταῦτα ἔχομεν ἐν ὅλῳ ἔτησιζαν ζημίαν εἰς 1,300,000,000 φράγκων.

Ρακοςυλλέκτης.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθὲς περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. ἀνωθεν τῆς ἀγίας Ζώνης παρὰ τὰ Πατήσια διαρραγεῖσθαι τῆς δεξαμενῆς καὶ περιεχοῦσθαι καὶ πίσσαν διὰ τῆς ὁποίας καίεται ἡ ἐκεῖσε ἀσβετοκᾶμιμος τοῦ Σωτηρίου Νικολοπούλου, μετεδόθη τὸ πῦρ ἐκ

Τόσῳ δὲ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον ἐπεδείκνυς, τόσῳ παραδόξως εἶχε κυριεθῆ ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἀγωνίαν, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν θέσιν τῆς, ὅτι ἦτο δηλαδὴ μόνη μετὰ τοῦ Λυκογιάννη.

Μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν εἰσέτι καλῶς ἐννοήσει· ἀλλ' ἡ διζυγία ἐμελλε νὰ προσέλθῃ καὶ διασκεδάσῃ τὰ σκότη.

Ὁ Λυκογιάννης ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα εἶχε δεῖξῃ τὸν ἀντίπαλόν του καταβεβλημένον, τὸ δακτύλιον καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἐπειτα ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας ἀφίνων νὰ κινῶνται.

Αἶφνης ἠνέφωξεν ἀμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες προσηλώθησαν εἰς τὰ δύο ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα πλησιάζας ἀνέλαβε καὶ τὰ περιστρέψεν εἰς τὰς χεῖράς του κρᾶζων «Ἀδελφός! Ἀδελφός!» Ἐπειτα ἔθεσε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον εἰς τὸν κόλπον του καὶ παρέστησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου κατόπισ τῆς Ἰωάννης.

Ἐπανελθὼν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσας καὶ προσποιούμενος τὸν κατεπτοημένον ἀνέκραξε «Νερόν! νερόν!»

Δις ὑπεκρίθη, ὅτι κατεκρημνίζετο, πρῶτον λέγων «Ἰωάννα», ἔπειτα «Λυκογιάννης», μετὰ ταῦτα θεῖς τὸν τὸν ἓνα πόδα ἐμπρός, τὸν ἄλλον ὀπισθεν, τὸ σῶμα δεικνύων κεκλιμένον παρέστησε τὸν κολυμβοῦντα ἄνθρωπον,

ἀπομακρύνων καὶ ἐπαιάγων ἀλληλοδιαδόχως τοὺς βραχίονάς του.

Τέλος ἔκαμε ἀκόμη πολλὰς χειρονομίας θέλων νὰ εἶπῃ: Ἡ Ἰωάννα σώθηκε ἀπὸ ἐμένα τῇ βοήθειᾳ ἀνθρώπων, ὅτι αὐτοὶ εἶχαν ἄμαξαν καὶ τὴν πῆραν μαζὺ τους.

Ἡ Ἐριέττη δὲν ἠνόησε τοῦτο, νομίζουσα ἀπεναντίας ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἤθελε νὰ τῇ παραστήσῃ ὅτι, ἀφοῦ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας ὅπως σώσῃ τὴν Ἰωάνναν, δὲν ἠδυνήθη, τοῦ ὀρηκτικοῦ ρεύματος παρασύραντος αὐτήν. Τοῦτο δὲ, διότι παρηρμήνευσε τὴν τελευταίαν παντομίαν μεθ' ἣν ὁ Λυκογιάννης ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμὸν καὶ ἄφησε νὰ πέσουν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δύο μεγάλα δάκρυα.

Ἡ Ἐριέττη μετὰ δυσκολίας συνεκράτει τὴν συγκίνησιν τῆς, τοὺς λυγμούς τῆς. Ὁ Λυκογιάννης εὐκόλως ἀνέκτασε τὴν ὑπόληψιν, τὴν φιλίαν τῆς καὶ ἔτι μᾶλλον τὸν θαυμασμὸν τῆς. Ἐκβαλὼν δὲ ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον ἔθεσεν ἐντὸς τῆς χεῖρός τῆς νεάνιδος, μεθ' ὃ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἀπομακρινόμενος. Ἀπῆρξετο τεθλιμμένος ὅπως εἶχεν ἔλθει.

— Ἄ! Λυκογιάννη, Λυκογιάννη, γενναῖέ μου Λυκογιάννη.

(Ἀκολουθεῖ)